

Nagyböjt I. vasárnapja – 2014. március 9. – A év

Három testvér elhatározta, hogy nyakukba veszik a világot, s két év alatt kitanulnak valami jó, hasznos mesterséget, amiből aztán majd királyi módon megélnek. Megbeszélték, hogy pontosan két év múlva újra találkoznak szülői házuknál, s azzal hárman háromfelé vándoroltak. A kitűzött napon valóban vissza is tértek, s örömmel üdvözölték egymást. Egyikük rögtön el is kezdett dicsekedni. „Én olyan csodatévő képességre tettem szert, amellyel egyetlen aprócska csontból elő tudom varázsolni a teljes csontvázat, ami azé az élőlényé volt, amelynek a csontját megtaláltam.” A második rögtön rákontrázott: „Én pedig azt tanultam meg egy bölcs varázslótól, hogy hogyan tudok húst, inakat és bőrt teremteni a kiszáradt csontvázakra!” A harmadik lefitymáló mosollyal ezt mondta: „Ügyes, ügyes, de mit sem érnétek az én tudományom nélkül! Én képes vagyok életet lehelni az élettelen testekbe, képes vagyok feltámasztani a halottakat!” Ezt aztán már végképp nem akarta elhinni a másik két testvér. Rögtön útra is keltek, hogy kipróbálják a képességeiket, bebizonyítsák egymás előtt, mire jutottak az elmúlt években. Alighogy kiértek városukból a szavanna szélére, máris egy nagyobb csontra bukkantak. Az első testvér azonnal elővette a tudományát, s rövid idő múlva egy teljes csontváz feküdt a fiatal emberek előtt. A második csak intett néhányat a varázspálcájával, s a csontokat hús és bőr fedte be. A harmadik fiú is égett a vágytól, hogy megcsillogtassa csodás képességét. Életet lehelt az élőlénybe, ami nem volt más, mint egy hatalmas, vérszomjas oroszlán. Amint életre kelt, hatalmas üvöltéssel rávetette magát a testvérekre, és másodpercek alatt cafatokká szaggatta őket.

Minden korlátot lerázni igyekvő társadalmunkban elég gyakran gondolják azt az emberek, hogy amit csak lehetséges megtenni, azt meg is kell tenni! Nem szabad kihagyni semmiféle esélyt. Ki kell próbálni mindent, hiszen ez teszi színessé, érdekessé az életet! A bűnbeesés története azonban jól példázza azt, amit meg is tapasztal minden ember – és az igazán őszinték el is ismerik: nem, egyáltalán nem helyes megtenni mindent, amire csak képesek vagyunk, vagy lennénk! Nem igaz, hogy színessé, érdekessé válik az élet, ha mindent kipróbálunk, ha mindent megengedünk magunknak. Sokkal inkább pokollá, előbb-utóbb. Nagy bölcsességre vall, amit Szent Pál ír levelében: „Mindent szabad nekem, de nem minden használ!” Bizony vannak olyan döntések, cselekedetek, folyamatok, amikre ha igent mondunk, nem hozzáteszünk valamit az életünkhöz, nem többek leszünk általa, hanem elveszítünk valamit: valami nagyobbat, jobbat annál, amit nyerhetünk a helytelen választással. Persze, hogy a bűnben – legalábbis eleinte – van valami vonzó, valami jónak, értéknek látszó, ami elcsábítja az embert. Sajnos igaz a mondás, hogy egyáltalán nem olyan fekete az ördög, mint amilyenre festik. Azonban nem azt jelenti ez, hogy nem olyan gonosz és pusztító, hanem sokkal inkább azt, hogy rafináltabb, semmint gondolnánk! Ha a bűnben, amire kísértani akar, rögtön meglátszana mindaz a negatív következmény, mindaz a rombolás, keserűség és fájdalom, amit majd okozni fog, nyilván nem döntene mellette egyetlen ember sem! Ó nem, az ördög nem szurkos, ronda, szarvas-patás szörnyként nyilvánul meg, hanem nagyon is vonzó, érdekes és elbűvölő arcát fordítja felénk. Olyasmit kínálgat többnyire, ami nem látszik rossznak, sőt adott esetben kifejezetten fontosnak, nélkülözhetetlennek, hasznosnak is tűnik. Azonban ha az ember beleegyezik, főleg ha bele is merül olyan dolgokba, amelyek Isten teremtő és szerető akarataival ellentétesek, előbb-utóbb megtapasztalja azt a rosszat, amelytől az Isten megvédeni szeretne volna. Amikor Ádám és Éva elköveti az ősbűnt, a Biblia megjegyzi, hogy „megnyílt a szemük és észrevették, hogy mezítelenek”. Első olvasatra talán pozitív megállapításnak tűnhet ez a „megnyílt a szemük”: mintha valami olyasféle tudással, képességgel gazdagodtak volna, ami eddig nem volt meg bennük. Mintha teljesebbé lett volna ezáltal az életük. Azonban nem mindig jó, ha valami megnyílik. Pl. ha útközben kiszakad az ember hátizsákja és kihullik belőle sok olyan dolog, amire később még szüksége lenne, azt

senki sem ítélné egy hasznos, célravezető „megnyílásnak”. Ez csak veszteség, nem nyereség. Ilyesféle megnyílás történt az első emberpár életében is: meghasadt, meghasonlott az életük, olyan veszteség érte őket, ami azóta is az emberiség legszörnyűbb vesztesége. Erre utal a mondat második része is: „Észrevették, hogy mezítelenek.” Vagyis olyasmit éltek át, amit a bűn előtt soha: kiszolgáltatottságot, a védtelenség érzését, az Istentől és egymástól való félelmet, az Istennel és egymással szembeni bizalmatlanságot. Minden rossznak, ami az emberiség életében csak előfordulhat, a gyökere ez a szörnyű, veszteségekkel teli megnyílás, meghasadás.

Jézus azonban, aki hozzánk hasonlóan „mindenben kísértést szenvedett”, rámutat arra, hogy a sátáni vonzás legyőzhető! Isten útmutatást adott a Szentírásban, kinyilatkoztatott Igéje által, melynek segítségével a csapdák elkerülhetők. A Sátán Jézus számára is olyan ajánlatokat tesz, amelyek az adott pillanatban nagyon is csábítók, célravezetőnek tűnnek voltak. Egy éhes embert arra buzdít, hogy változtassa kenyérré a köveket, hiszen megteheti! Vesse le magát a templom párkányáról, kápráztassa el az emberek tömegeit, hiszen végülis éppen arra készül, hogy minél több embert megnyerjen a saját követésére! Mi lenne hasznosabb egy látványos csodánál, ami rögtön megmutatná a nagyságát, az erejét, amiért csodálni lehetne? Boruljon le és imádja a Gonoszt, hiszen miért ne hozhatná meg ezt a kis áldozatot, ha egyszer az egész emberiséget, az egész világot maga mellé akarja állítani? Jézus azonban mindig Isten Igéjével, törvényével válaszol, amely éppen az ellentétét írja elő annak, amire az ördög csábítgat. Ezt a lehetőséget mi is megragadhatjuk: megvizsgálni Isten törvényeinek mérlegén azt, amire vonzást érzünk, amit tenni készülünk. Még így is sokszor bizonyulunk gyengének, engedünk a kísértésnek, azonban Jézushoz imádkozva, Tőle erőt kérve megtapasztalhatjuk azt is, hogy ellent tudunk állni. Főleg ha azon is elgondolkozunk, mit veszíthetünk, mit kockáztatunk azzal, ha megnyílunk a Sátán mesterkedései előtt.